

Pastirja žene ovca past,
 Denar pa gre tatove krašt.
 Teliček dekli dá sená,
 Napajat hlapca vol peljá.
 Očetu črevlji so otekli,
 Ker v vódi so se zló opekli;
 Zdravilo naj po dečka gre,
 Da črevelj v ного spravi se.
 Hči hšo vzame brž v rokó,
 Pomete metlo urno ž njó.
 In brata mora grah zbirati,
 Kosilo teto v skledo djati.
 Glej, dete ziblje staro mamó,
 Beží pred miško mačka v jamó.
 Možje so — čuj! — v »otročjem vrtil«
 Učenci so pa vsi zaprti,
 Ker v šoli mirno so molčali
 In vse naloge preveč znali.
 Otroke »zmaj« na nitko dene,
 Visoko v zrak je veter žene. —
 Napreže kmeta konj v oralo,
 Bo danes ga proso vsejalo.
 Ženjica je že skoro zrela,
 Pšenica jo bo kmali žela.
 To bode snópje s cepci bílo,
 Mlatiče urno omlatilo!
 Potem pa malen v žito ponesó,
 Da zmelje mlinarja drobnó.
 Če bela moka peka speče,
 Ne more biti več sreče:
 Vzemó zdaj mati kruhek v roke,
 Rekoč: »Na, snej le-te otroke!« —
 Tako je bilo in bo spet,
 Povsod, kjer je »narobe svet«.

Zakaj? — Zato!

A: Zakaj me neki nima nihče rad?

B: Zato, ker jezik imaš kakor gad!